

ਸਮਝਾਰ ਵਿਦੀਨਾਰ

ਪਮਰਾਟ

ભૂલ્યા ભૂલાશે મહિયર માતાના,
 ભૂલી જશું મોસાળે વાટ;
 અણ ભૂલીશું ધરતી માતાનાં,
 ભૂલી જશું પોતાની જાત;
 (વળી) ભૂલી જવાશે કો' અભાગિયાં
 ભૂલી જવાશે પ્રીતની રીત;
 (પણ) નાઈ' રે ભુલાય એક આટલું,
 કોક દન કરી'તી પ્રીત. '

- પણ્ણાલાલ પટેલ

પાઠેય

ਪਤ੍ਰਾਲਾਲ ਪਟੇਲ..ਜ਼ਮਦਿਵਸੇ ਅਮਰਣਾ

- રમેશ ટક્કર

વહેલી સવાર અને વરસાથી માહોલ..વત્તવાતમાં વાત્રકના કાંઠ પહોંચી જવાયું..નદીને નીરખવાનો અદભુત આનંદ હોય છે..અરવલ્લીના ઉભા કાંઠે કેટલીક રમણીય નદીઓ વહે છે..મહી..હાથમતી મેથ્યો, શેઢી, માજુમ, પાનમ, અને વાત્રક..! મને કશુંક યાદ આવી ગયું.."વાત્રકને કાંઠે.." પણાલાલ પટેલની વાર્તા..એ પાત્રો એ પરિવેશ અને ગ્રામ્ય ખેડુતવરણની અવનવી સૂચિ..હું વાત્રકને કાંઠે ઉભો જ રહી ગયો...
પણાલાલ પટેલે 'વાત્રકને કાંઠે' નવલિકા ૧૮૫૦ આસપાસ લખેલી..ત્યારે આ ઈશાનિયો

મલક..રાજસ્થાન અને આદિવાસી સંસ્કૃતિ અને ગુજરાતી આવરણ સાથેનો વારસો...એક નવું ભાવજગત હતું..આ પ્રદેશની સુંદરતા અને પ્રસંગેને અનુરૂપ જડબેસલાક રીતે કથાનો ઉધાર..પદી થોડુંકુઠુહલ અને વાયકને ધીમેથી એ દેહાતી દુનિયામાં કરાવતી સહેલગાડ..એ લેખકની આગવી શૈલી છે.."સંધ્યાએ આભાસાને આજ ગેરુઆ રંગ રંગી નાખી હતી..કારતક મહિનાની ટાઠને પણ આજની સંધ્યાએ કલબગલાબી બનાવી દીધી હતી..."

સધ્યાં કુલગુલાબા બનાવા દાખા હતું...
વાર્તાની નાયિકાનું નામ નવલ છે..સત્યાવીસ વરસની યુવતી..ખેતરની પેલે પાર વાત્રકના કાંઠા ઉપર સાજના આછા અજવાસમાં કશીય ચહલપથલ જોઈ રહે છે..બે સાધુઓ એમાં એક લંગડો..ગુસુપુસ કરતા નવલના ઘર તરફ આગળ વધે છે..માસા અને માસીના સહારે રહેતી નવલ આ બધું કૌતુક સમજવાની કોણિશ કરે છે..માસીને આ બાવાઓ વિચિત્ર લાગે છે..કથા રંગ પકડે છે..પણાલાલની સ્ટાઇલમાં..વાચક તહીલીન થતો જ્યાં છે.

નાયિકા નવલના માસા વાતે વળણે છે એ બંને અજ્ઞાયા ઓળાઓ સાથે...નવલના બે વખત લગ્ન થયેલાં હોય છે..પ્રથમ પતિ ઘરજમાઈ તરીકે આવ્યો હોય છે..નવલને ચાહે છે..પણ રિસાઈનો નાના બાળક જેવો..! ચારપાંચ વરસના સંસાર પછી એ રિસાઈને ચાલ્યો જાય છે...આવતો જ નથી..એ નહીં જ આવે એમ માની નવલ માટે એક બીજો યુવાન ઘરજમાઈ તરીકે આવે છે..એ પણ નવલને ખરા દિલ્હી પ્રેમ કરે છે..પણ નવલનું સુખ લાંબુ ચાલતું નથી. ગામનો એક સુધી છતાં મવાલી માણસ નવલની છેડતી કરે છે..એનાથી વ્યથિત નવલનાં માબાપનો વિલાપ જોઈ આ બીજો પતિ એ છેડતી કરનારનું ખૂન કરી નાખે છે..અને પોલીસને થાપ આપી ભાગી જાય છે...નવલ એકલી પડી જાય છે..કેવું અલૃત કથાનક..પશાલાલ માટે આ સહજ છે.

કથા રસપ્રદ રીતે આગળ વધે છે..આવનાર બને સાધુઓ હાકુકટમા નવલના બને પાતેઓ છે..જ્યાં ખૂની હતો એ ભાગતાં લંગડો થયેલો છે..દીમેધીમે વાત આગળ વધે છે. એ બંને નક્કી કરીને આવ્યા હોય છે કે બેમાંથી એકે નવલને સંભાળી લેવી અને એકે પોલિસમાં સંમર્પણ કરવું..

આવી ઉદાત પાત્રસુષ્ટિ આપણા માટે નવી છે..છેવે પહેલો પતિ જે નિર્દ્યં હતો એ સ્વૈચ્છિક રીતે પકડાઈ જાય છે..જેલ માટે વિદાય થાય છે..અસલી ખૂની નવલને વધારે ખૂશ રાખણો એવી સંમતિ ઉપર..એ નવલ પાસે આવે છે પણ પસ્તાય છે કે નિર્દ્યંને અન્યાય કર્યો..છેવે એ પણ ગૃહત્વાગ કરે છે..એને જતો જોઈ રહેતી નવલ..એ વાત્રકના કંઠાણી પેંબે પાર કુંગરીઓ વચ્ચેથી અલોપ થાય ત્યા સુધી અનિમેષ તાકી રહે છે!! લેખક લખે છે વાત્રકને એના ડાબા કે જમણા કંઠા માટે પક્ષપાતન હોય તો નવલને પણ હોય ને!" કુંગરી ઉત્તરી જતો લંગડા પતિને એ અસહાયતાથી જોઈ રહે છે..

વાતાંનું છેલ્દંનું વાક્યા.."એક જ આશા હતી ઢોર ચરાવવા ગયેલા માસા સામે મળે ને એને સમજાવીને પાછો લાવો.."એક વીરા દર્દને પ્રગતાવી જાય છે..છ દાયક પહેલાંની પગાલાવે જોયેલી એ સુષ્ટિ હું વહી જતી

કીટોનું કાદ એટલે બાદક, બાદક અને ચાટક, ચાટક...

શેફાળીએ પ્રશ્ન પુછ્યો, "વોટ ઇજ ધીસ, બટક બટક એન્ડ ધેન ચટક ચટક.. 'કૈલાશબેને કહ્યું, 'ચાલ, આજે વિદ્યાગૌરીએ આપણને પણ બોલાત્યા છે, કીટી પાર્ટીમાં !' શેફાળીને ખબર નહોતી પડતી કે રાજુ થવું કે દુઃખી થવું... એ જેને કચારેક ગુસ્સે થઈને બોલે છે ને 'ઇન્ડીયન લેડોઝ આર ટુ નોઇગ્રી.. !' આજે એને જાતે જ આ વાતનો અનુભવ કરવાનો છે. કોઇ હજુ આવ્યું જણાતું નથી એટલે એ તૈયાર થઈને કૈલાશબેન પાસે બેઠી છે. મંગુબેંન એમના સાચુ ગુજરી ગયેલા ત્યારે પહેંદેલો મરુન રંગનો સાડલો પહેંદીને નીકળ્યા છે. એને હજુ સાડીને કેમ સાડલો કહેવામાં આવે છે તે સમજાતું નહોતું.. 'સાડલો એ પહેંનાર સીનું શૌર્ય બતાવે છે. સીઓને અનેક શૌર્યકથાઓ લખાઇ છે એમાં સાડલો પહેંચનિં ઉલ્લેખ આવે છે'.. કૈલાશબેને સમજાત્યું. મંગુબેન આવી પહોંચ્યા એટલે વાત ત્યાં અટકી ગઈ, બધા લેગા મળીને વિદ્યાગૌરીને ત્યાં જવાના હિતા.

મણણ પવાળાદ્વારા ત્વા પદાના હતા :
 મંગુલેને શરૂં કર્યું, 'આ વિદ્યાબેન ખરા છે !
 આપણને બધાને બોલાવે છે પણ એમના સગાંઓને
 બોલાવતાં નથી...' કેલાશે સ્પષ્ટતા કરી, જો કે એમાં
 એના અભિપ્રાય કરતાં અનુભવ વધારે હતો એટલે
 જરા જોરથી અને એકશન સાથે બોલ્યાં, 'જુઓ,
 ગુજરાતી ભાષામાં સગાં અને વહાલાં એવો શણ કેમ
 વપરાય છે, કારણ .. જે સગાં હોય છે એ વહાલાં
 નહીં હોતાં અને જે વહાલાં હોય એ સગાં નથી
 હોતાં... ' કેલાશે પોતાની વાત ચાલું રાખી કારણ
 શેષાંતી જિત્તાાશી અને મંગલેન રાજ શર્ફને અંભળી

માણસ મહત્વકાંક્ષાઓની દોડમાં, પૈસા કમાવાની દોડમાં,
સારં દેખાવારી દોડમાં, જ્યારે પોતાની ફરજમાં આવતી અને
જેના માટે ઈશ્વરે તેમને નિમિત્ત બનાવ્યા છે એ દરેકે દરેક કર્મ તે
નોકરીની જગ્યાએ હોય કે પોતાનાં માણસો માટેની હોય કે દેશ કે
સમાજ માટેની, પોતાની ફરજ પ્રયોગ દુર્લભ સેવી માત્ર "સ્વકેન્દ્રીય"
બની રહે છે ત્યારે તે જીવનની સૌથી મોટી સફળતા જે "સાચા
આનંદપ્રાપ્તિ"નો છે "આત્મસંતોષ"નો છે, તે ચૂકી જાય છે. કદાચ
એટલે જ ફુષ્ટાએ અર્જુનને ગીતામાં "સ્વધમ" ની પ્રતીતિ કરાવવા
કર્મશીલ બનાવા તરફ અંગુલી નિર્દેશન કર્યું છે. મોટી મોટી
સફળતાઓ માટે માણસ નાની-નાની જવાબદારીઓ, નૈમિત્તિક
કર્મો, ફરજોને નજર અંદાજ કરતો કરતો, જીવનદોડમાં આગળ
ધપતો જાય છે. અને એક દિવસ રજણપાઠી થાકી, સ્થગિત થઈ
પાછળ વળી જુએ છે, તો તે બધું જ જે જીવનને અર્થસભર
બનાવત૊ ભાવ, પોતાનાઓની આત્મીયતા અને પોતાની જાતનો
પોતાના પરનો વિશ્વાસ, માન, સ્વિકૃતિ બધું જ ગુમાવી ચુકેલો હોય
છે. પોતાની ઓરીજનલિટી, જે દંબ, દેખાડા, બનાવટ પાછળ
દટાઈ ગઈ. કર્મ સ્થળો જે કમાવાનું હતું તે નિષ્ઠા અને
નૈતિકતાપૂર્વક કામ કર્યાનું ભાથું, જે માત્ર ડસ્ટરડો કર્યાના
નિરસભાવ હેઠળ રેહું મંકાઈ ગયું. જ્યારે માતા-પિતાને તમારી

રહ્યા હતા... મંગુલેનની આવડી મોટી સામાજિક પ્રતિષ્ઠા પણ કુટુંબમાં કે ના'તમાં જોઇએ અથી કિંમત નહીં.. જો કે મગનલાલને ખબર છે આ વાતની એટલી ના'તના ફર્કશનમાં દાન કરીને આબરં મેળવી લેતા હવે, બધા તૈયાર થઈને ઉપડયા. વિદ્યાગ્રોરીને ત્યાં કીટીની તૈયારીઓ થતી હતી, પરંતુ વાતાવરણ એવું ઉભું થયું હતું જાણે કોઇ ચુંચની તૈયારીઓ થતી હોય એવું લાગતું હતું. બધા પહુંચ્યા ત્યારે વિદ્યાગ્રોરી સાડાશણ રસોયાઓને શિખામણ આપતા હતા. સાડાશણ એટલે એક એમની કામવાળી બાઈ શકરી, બીજી રસોયણ સામેના બંગલેથી બોલાવેલી અનું નામ વૈશાળી અને બીજી પૂનમ એમની જુની સોસાયટીમાંથી બોલાવેલી અને અડદી એટલે એની બહેનપણી સંસ્કૃતિના છોકરાની વહુ ફોરમ. એને અડદી ગણવી પડે એમ હતી કારણ એ એટલી બધી તાજી હતી અને એને કશં આવડતું નથી એવું એની સાસઅં તો ઠીક

ਅੰਨੀ ਮਾ ਅੇ ਪਣ ਵਿਧਾਗੌਰੀਨੇ ਸਮਾਲੇਵੁ.
ਬਦਾ ਲੋਕੋ ਭਾਜਪਾਓ ਬਨਾਵਵਮਾਂ ਮਗਨ ਹਿਤਾ.
ਸੋਸਾਚਤੀਨਾ ਪ੍ਰਣ ਜਣ ਆਵਵਾ ਛੇ ਅੇਵੁਂ ਜਧਾਰੇ ਕਵਿਉ
ਤਾਰੇ ਵਿਧਾਗੌਰੀ ਏਕਦਮ ਰਾਟਿਨ ਸ਼ਵਾਗਤ ਕਰਵਾ
ਥੇਛਕਖੱਡਮਾਂ ਆਵਵਾਂ। ਅੇਮਨੀ ਸਰਨੇਈਮ ਅਫ਼ਾਨੀ ਹਿਤੀ
ਅੇਵੁਂ ਲਾਗੇ ਤੇਵੁਂ ਮੌਂ ਲਾਗਤੁਂ ਹਿਤੁਂ। ਥਾਕੇਲੁਂ ਅਨੇ ਪਰਾਣੇ
ਬਦਾਂਨੇ ਬੋਲਾਵਾਂ ਹੀਥ ਅੇਵੁਂ। ਕੈਲਾਸ਼ ਅਨੇ ਮੰਗੁੰਬੇਨ
ਸਾਮੇ ਸਾਵ ਯੀਮਲਾਈ ਗਯੇਲਾ ਛਾਪਾ ਜੇਵੁਂ ਜੋਧਨੇ, ਸ਼ੇਫ਼ਾਲ
ਤਰਫ ਜੋਥੁੰ, 'ਅਚੇ ਵਾਛ ! ਸ਼ੇਫ਼ਾਲੀ !!' ਆ 'ਵਾਛ'
ਅੇਟਲੁਂ ਬਦੁੰ ਮੀਸ਼ਕੀਟ ਥਤੁਂ ਹਿਤੁਂ ਤੋ ਪਣ ਅੇਵੁਂ ਲਾਗਤੁਂ
ਹਿਤੁਂ ਕੈ ਵਿਧਾਗੌਰੀ ਪ੍ਰਗਤਪੱਤਕ ਅੇਮਨਾ ਵਿਚਵਾ। ਪਾਂਗਲੇ

બચાવી લેવા કટિબદ્ધ હતા. કારણ કીટીમાં આ જ
તો સામાજિક સત્ય હોય છે. જેના ધેર હોય એના
સિવાય બાકીના બધાને ઉત્સાહ હોય. જેના ધેર હો
એને બહુ જ કડાકૂટ. એટલે એક સામાજિક
સુધારાના ભાગ રૂપે કેટલાક પ્રોગ્રેસિવ સમાજોએ આ
કીટીનું કમણાણ હોટલના બોલ રમ કે કલબોના કો
અકાદ સાઉન્ડપ્રૂફ રૂમોમાં
ગોઠવાનું શરૂ કરી દીઘું
છે. હવે, ધીરે ધીરે
વિદ્યાગોરી રીકવર થતા
હતા કારણ નાસ્તાની
તમામ તૈયારીઓ પુરી
થઈ ગઈ હતી. ભાજુપાંઠિ
તૈયાર હતા, પુલાવ પણ !
ગુલાબજાંબુ બહારથી હવે
આવી જશ .. વિદ્યાગોરીએ

હમજ્યા મારા લે !

ભાગ્યેશ જહા

પોતાની અનુભવકથા
 કહેતાં હોય એ અદાથી
 શેફાલીને કહ્યું.. 'શેફાલી
 ! અમારી બધી બહેનપણીઓ કેશ્યુઅલી આવવાનું
 હોય તો એ તૈથાર થઈને એવી રીતે આવશે જ્ઞાન
 કેશ્યુઅલ કપડાં પહેરીને કોઇ લગનમાં જવાનું હોય
 ' આ સમજાવતાં હતાં ત્યાં જ એક ઇનોવામાંથી પાંચ
 બહેનો ઘરમાં ઘુસી, એવી રીતે ઘુસી જાણે
 કોપોરેશનના નળમાં પાણી હમણાં જ આવ્યું હોય
 અને એ નળમાં પાણીનો જ ફોર્સ હોય તેવો ફોર્સ
 જતાનીને પોતે ખલે જ રાપણ અને અનજોટિંઝ જી રે

યડાવ્યા કરવો કે આત્મગલાનીમાં જતને થોડી પીડા આપી યોગ્ય
સમયે સમયને સાચવી લઈ જતને સમેટી તીવ્યા થઈ જીવનનાં
બધાં પાસાને બેલેન્સ રાખીને સાચાં અર્થમાં સાચવી લેવા આ
વિકલ્પોમાંથી યોગ્ય વિકલ્પ યોગ્ય સમયે પસંદ કરી અનુસરી
લઈએ તો સમયને સાચા અર્થમાં સાચવી લઈ શકીએ છીએ. અ
જે સમયને સાચવી લે છે સમય તેને સાચવી લે છે.

તારામાં કંઈક તૂટે તો ,
 જગી જગે જરૂર....!!

તારામાં તું ન વતીય,
 તો ભૂલ પામી જગે જરૂર...!!

આયણું આયણું વીતી જશે,
 ખલર અંતર પૂછવામાં.

તું રોજ વધુ માણસ સારો બને,
 એટલું ખમી જગે જરૂર...!!

ઘણીવાર પૈસો, મોટી સફળતાઓ, પદ માણસને એટલું
ગુરુવાગ્રંથિમાં લાવી દે છે કે પોતાનાયોના અશ્વ, આજીજી પોતાનાં થઈ
નજીકીની વ્યક્તિઓને પડતી પીડાઓ અવાગનાયો કંઈ જ સ્પર્શતુ
નથી. અંતર માયાત્માના અવાજને પણ જીવનમાં સાચાં ખોટાં નોમર્સ
વગરના કર્મોમાં વ્યસ્ત થઈ જઈ દબાવી દેતા હોઈએ છીએ. અમકુવાર

જ્યારે આપણે ફરજમાં આવતું ચૂકીએ છીએ, ત્યારે કોઈ સફળતા કે સિદ્ધિ આનંદ આપી શકતી નથી

માણસ મહત્વકાંશાઓની દોડમાં, પૈસા કમાવાની દોડમાં,
સારં દેખાવાની દોડમાં, જ્યારે પોતાની ફરજમાં આવતી અને
જેના માટે ઈશ્વરે તેમને નિમિત બનાવ્યા છે એ દરેકે દરેક કર્મ તે
નોકરીની જગ્યાએ હોય કે પોતાનાં માણસો માટેની હોય કે દેખાવ
સમજ માટેની, પોતાની ફરજ પ્રત્યે દુલભ સેવી માત્ર "સ્વકેન્દ્રીય
બની રહે છે ત્યારે તે જીવનની સૌથી મોટી સફળતા જે "સાચા
આનંદપ્રાપ્તિ"નો છે "આતમસંતોષ"નો છે, તે ચૂકી જાય છે. કદાચ
એટલે જ ફૃષ્ટાચે અર્જુનને ગીતામાં "સ્વધર્મ"ની પ્રતીતિ કરાવવા
કર્મશીલ બનના તરફ અંગૂલી નિર્દેશન કર્યું છે. મોટી મોટી
સફળતાઓ માટે માણસ નાની-નાની જવાબદારીઓ, નૈમિત્ક
કર્મો, ફરજોને નજર અંદાજ કરતો, જીવનદોડમાં આગળ
ધપતો જાય છે. અને એક દિવસ રજણપાઠી થાકી, સ્થગિત થઈ
પાછળ વળી જુઓ છે, તો તે બધું જ જે જીવનને અર્થસભર
બનાવતા ભાવ, પોતાનાઓની આત્મીયતા અને પોતાની જાતનો
પોતાના પરનો વિશ્વાસ, માન, સ્વિકૃતિ બધું જ ગુમાવી ચુકેલો હો
છે. પોતાની ઓરીજનલિટી, જે દંબ, દેખાડા, બનાવટ પાછળ
દાટી ગઈ. કર્મ સ્થળે જે કમાવાનું હતું તે નિષ્ઠા અને
રૈતિકતાપૂર્વક કામ કર્યાનું ભાથું, જે માત્ર ડસરડો કર્યાના
નિરસભાવ હેઠળ રેહું મકાઈ ગયું. જ્યારે માતા-પિતાને તમારી

A portrait of Bimla Patel, a woman with dark hair, wearing a pink top and a blue sari with a colorful border. She is resting her chin on her hand. To her left is a graphic element consisting of several blue triangles of varying sizes.

ਪੰਜਾਬ

Page 4

દેખભાવથી પણ "તે તેનું કોડશે", "તે તેનાં કર્મો ભોગવશે", "આપણે શું?" એવાં મનના ખોટાં ભાવોને, છાવરતા વિચારોને પોષિત કરી પોતાના મનની કદ્યપતાને પોષે છીએ. જે સહંતર બંધ થયું જોઈએ. "આપણે શું?" આ વિચારો જ ઘોર ખોટી છે. તેને જે કર્યું તે ચોકસથી તેનું ભોગવશે. પણ તે જોવાનો કે વિચારવાનો તારો અધિકાર નથી. તારી કજાયાં શું આવે છે. તે જ માત્ર વિચારવાનો અને વર્તવાનો અધિકાર તારો બને છે. જે તે ચુકી ગયા તો થોડા વર્ષ પછી તમારા માટે પણ આ જ શાખી પ્રયોગ યુઝ રહેવાનું હશેબે "આપણે શું?"

કરવામા આવશે "આપણું શુદ્ધ?"
 માણસ બંધીયાર બને તે કેમ ચાલે??
 ચણતાર તો પછી...
 પાગો જ પાચાવિહોણો હોય તે કેમ ચાલે??
 ક્ષમતાવાન બનતાં પહેલાં
 મતિને ચોક્કસ પૂછવું જોઈએ કે
 જેનાં થકી આપણો સંદર્ભ છે
 તેમાં રેઢીયારપણું કેમ ચાલે??
 પ્રતિભિંબ રચાય છે સૌ કોઈમાં આપણું!!
 ઇન્ટર કનેક્ટેડ છે કર્મ સાથે ફળ.
 પોતાની ફરજો પોતાનાથી જ ન ભરપાઈ થાય તે કેમ
 ચાલે...??